

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẠN

(Nhật Ký TTBG).
(Trích)

HAI NĂM SAU.

Nha Trang, thứ bảy 11/8/1973

Đáp chuyến bay C 130 do một người bạn lái, tôi đến Nha Trang lúc 4 giờ chiều.

Buổi tối rủ Túy Tâm đi uống *café* ở Lys, cái quán kiềng đẹp như những quán *café* ở Dalat.

Đang mãi câu chuyện với Túy Tâm, đột nhiên có cảm tưởng như ai đang nhìn trộm, nên quay đầu lại... Sơn, áo hoa rừng, mũ nâu, ngồi với một người đàn ông và hai người đàn bà trẻ đẹp nơi góc xeo xeo. Anh gật đầu mỉm cười với tôi và như dợm đứng lên. Tôi quay vội đi, gọi tính tiền rồi bỏ ngang câu chuyện, kéo Túy Tâm ra khỏi quán.

Nha Trang, chủ nhật 12/8/1973

Bốn giờ chiều, tắm gội xong, ngồi trước bàn trang điểm kê trong phòng khách. Sơn mặc *chemise* trắng, quần màu xanh thẫm, hiện ra trên ngưỡng cửa chính, dáng lặng im, bất động. Tất cả những hình ảnh này dội lại trong gương cho tôi nhìn thấy. Tôi kêu lên:

"Anh vào đi chứ!"

Sơn bước đến sau lưng tôi, cầm cái khăn lông, nhẹ nhàng lau mái tóc dài đang rũ ướt. Và nói:

"Ngày trước, mỗi lần gội đầu xong, em vẫn bắt anh lau tóc ướt thế này!"

Trái tim tôi đập rối loạn, nhìn anh trong gương. Một người đàn ông có nhiều nét hoang đàng mệt mỏi, khuôn mặt chữ điền hao hao giống Vân San. Anh cũng nhìn lại, rồi nâng đầu tôi dựa ngực sau ghế, chăm chú nhìn vào đôi mắt. Thật lâu và thật sâu. Lại bỏ ra, nói:

"Đôi mắt em vẫn đẹp và có nhiều mãnh lực làm anh bối rối."

Tôi tìm lại bình tĩnh cần thiết, nói như một lời đuổi khách:

"Em sắp đi phố."

Sơn chụp ngay cơ hội:

"Cho anh theo với!"

Thốt nhiên tôi gật đầu.

Điều khiển chiếc *jeep* nhà binh, anh phóng như bay qua khắp phố phường Nha Trang, dừng lại vài nơi cho tôi mua sắm và sau cùng đậu lại trước nhà hàng Francois trên bờ dốc cao nhìn xuống bến Cảng. Lúc ấy là 7 giờ tối.

Trong vũng không gian êm ái tôi thường tìm đến đây dạo trước, chúng tôi đối diện nhau. Tôi mặc *chemise* trắng, quần *jean* hồng, tóc dài ngang lưng, dáng dấp nhỏ nhắn thanh tú. Còn Sơn cao lớn thẳng tắp như một cây thông; trên khuôn mặt, nét buồn thoảng nhẹ. Anh gọi cho tôi một cái *martell* trong khi chính mình vẫn uống nước ngọt. Tôi gật đầu cười:

"Cảm ơn anh vẫn nhớ thói quen của em."

Quán ăn mang sắc thái Tây Phương (chủ nhân là một lão già đảo Corse). Ánh đèn ấm áp. Âm nhạc dịu êm. Không gian nhuộm màu kỷ niệm. Những kỷ niệm của thuở nào khi tôi còn là một mẫu con gái *gitane*.

Gió từ biển se se thổi về đem theo mùi muối mặn. Gió nhuộm vẻ biệt ly từ những chiếc tàu hàng tàu chiến đậu hàng xa, trên mặt biển đen. Gây gây lạnh, tôi so hai vai lại. Tức thì Sơn đứng lên, cởi cái áo khoác đang mặc trên người, choàng kín đôi vai tôi. Như bao giờ, thái độ anh vẫn lịch sự phong nhã.

Tôi uống đều từng hớp rượu mạnh, nghe nóng bừng cơ thể và nghe anh nói:

"Em gầy quá nhưng đẹp lắm!"

Tôi biu môi cười mỉm. Năm nay đã 24 tuổi, có một đứa con gần hai tuổi mà trông tôi vẫn chỉ nhỏ như một cô bé.

Sơn kể:

"Đêm qua, khi em đẩy cửa quán Lys bước vào, anh đã nhìn thấy. Anh mắt hẩn bình tĩnh, theo dõi cho đến khi em quay đầu bắt gặp. Trong óc xoáy vang câu hỏi: '*Người con gái này lẽ ra đã là vợ mình sao? Vì cơ nào mà mình để mất đi cô ấy?*' Đêm qua em đẹp lắm, trên dáng cách toát ra cả một sức sống mãnh liệt khiến anh ngỡ ngàng."

Tôi cười:

"Anh phải nói '*Trên dáng cách toát ra cả một cá chất phiêu bạt lãng du*' thì đúng hơn!"

Rồi tôi lắc đầu:

"Nhưng mà, anh nói với em những điều ấy để làm gì? Đêm nay đẹp lắm! Chúng mình nên vui mà đừng nhắc gì chuyện cũ..."

Sơn ngắt lời tôi:

"Không! Xin cho anh được bày tỏ. Lâu lắm rồi mới được gặp em."

Vẻ vội vàng như sợ rằng tôi sẽ bắt đầu cắt ngang câu chuyện, Sơn nói rất nhiều những lời tâm sự, tựu chung vẫn chỉ gom lại trong cái ý mơ hồ tiếc nuối...

Tôi ngược nhìn Sơn, người đàn ông khoẻ mạnh trẻ trung đã cùng tôi có một đứa con, người đã bị tôi khước từ một đời dài xây dựng.

Không gian êm êm. Giọng nói Sơn dịu dịu :

"Có những đêm ở Dục Mỹ, hãy nghe đâu đó trong *radio* có tiếng *violon* là anh đều nghĩ đến em, nhớ mòn một từng kỷ niệm với em, nhớ cả cái ý thích đi một mình trên bãi vắng..."

Gió đêm lạnh sắt se buồn bã. Chát men nồng làm ấm châu thân. Một chút rung động dấy lên giữa trái tim. Gần hai năm rồi chúng tôi mới gặp lại, con trai tôi đã lớn. Người đàn ông này có nhiều nét giống với nó, và đó chính là điều duy nhất khiến tôi nghe gần gũi được với anh kể từ chiều tối hôm nay.

Trong làn ánh sáng màu vàng ấm áp, tôi chỉ ngồi im nghe Sơn nói. Có một câu được tỏ bày trong nụ cười buồn bã:

"Đạo ấy nếu biết rằng em cũng có lưu ý tới anh, anh đâu đến nỗi bê tha như thế. Anh đã yêu em thật mà! Chỉ vì thấy em không một lời khiển trách mà anh phải nghĩ là chẳng có chút chỗ đứng nào trong trái tim em."

Tôi vẫn ngồi im.

Cho đến khi anh hỏi:

"Con giống em hay giống anh?"

thì tôi lắc đầu:

"Không! Anh hãy hỏi về em. Còn thì tha cho em mọi câu hỏi về nó. Định mệnh ba chúng mình có nhiều điều khác biệt, nhưng tạm thời lúc này, định mệnh con em gắn liền với của em nên em phải lo cho nó thôi."

Sơn không nói gì nữa từ khi ấy.

Chúng tôi ra đi. Chiếc xe lao nhanh trên phố phường ban đêm. Trên Sơn, nét trầm ngâm hiện rõ. Trong tôi, nỗi se lòng dấy lên nhẹ nhàng làm rung động trái tim.

Ôi! Nếu Thượng Đế muốn, tôi đã là vợ Sơn, con tôi đã có cha và chúng tôi đã có một đời dài yêu thương gầy dựng. Thượng Đế là ai? Là mẹ tôi? Là cha anh? Là tôi? Hay là anh đã làm hỏng đi cái ý muốn ấy? Đêm nay tôi không biết, cho mãi đến cuối đời vẫn còn không biết. Chỉ một điều tôi nhận thức là ngày nay đã không còn chút oán hờn, giận giữ hay xa lạ nào với con người đã làm dừng lại mọi cái gì tươi đẹp của cuộc đời tôi từ cái tuổi hai mươi hai.

Sơn ngừng lại ở quán Lys. Cái dáng cao lớn đi cạnh tôi mảnh mai yếu đuối đã chính là nỗi tương phản đẹp mắt thu hút nhiều cái nhìn của khách *café*. Tôi nghe Sơn hỏi:

"Em có nhớ quán Mékong trên Dalat, mình đến với nhau dạo trước?"

Tôi gật đầu cười, tiếp câu nói:

"Cái quán mình đến đó hoài trong suốt những ngày ở lại Dalat có bài của Khánh Ly hát mà anh rất ưa thích: *'Làm sao giết được người trong mộng, để trả thù duyên kiếp phù phàng?...'*"

Khuôn mặt Sơn sáng ra:

"Anh không ngờ em nhớ rõ quá!"

Chỉ vậy!...

Đưa tôi về, ngừng xe trước cổng, anh nói nhỏ:

"Em nên giữ gìn sức khoẻ. Em gầy quá!"

Tôi gật đầu cảm ơn. Anh giữ tay tôi lại một lúc ngắn, vẻ trầm ngâm sâu lắng. Rồi bỏ ra và nhân ga cho chiếc xe lao về phía trước như một con vật hung hãn...

Trần Thị Bông Giấy
(Viết lại đầy đủ *QUYỂN TRUYỆN CHO VÂN SAN*
tháng 7/2010 ở San Jose, California.)
[]